

Articole pentru 31 august, de ZIUA LIMBII ROMÂNE - vor apare mâine în revista BOGDANIA (www.revistabogdania.ro).

1. Poetul Ilarion Boca

ONOR LIMBII ROMÂNE

De ziua ta, din lume, Regină fără seamăn

A limbilor vorbite din veșnicie-n cer,

Ne-ntoarcem la altare, ca-n grijile străbune,

Împărtășind trăirea cu tine în mister.

De mii de ani, ca mamă, ne dai mereu lumina

Ce-n miezul ei de aur tot românismu-l strânge,

Că inima speranța în limba ta o cântă

Cum sufletul aleanul în graiul tău și-l plânge.

Ne-ntoarcem la altare cu tine în potire,

Precum strămoșii noștri, prin negura de ani,

Să ne trimitem ruga la Tatăl din vecie

Și-n zările albastre credința la dușmani.

Suntem aici de veacuri, pe piscurile sure,

În legiuirea-ți sfântă Zamolxe ne-a fost Tată,

El ne-a zidit hotarul uimirilor celeste

Și-ntoarcerea din urmă, din palma Lui ni-i dată.

Ne-ntoarcem la Zamolxe, cărările ni-s grele,

Purtăm comori în suflet cum numai munții poartă

Și cât de 'nalt e cerul și cât de-ngustă calea,

În gândurile noastre speranța nu-i deșartă.

Spre veșnicia noastră, aprindeți mii de ruguri,

Spre veșnicia limbii, români descoperiți!

Și să tresalte munții când dăm onor Reginei

Spre slava ei și-a noastră, deapurea uniți!

Ilarion Boca

2. Poetul Ionel Marin

Glorie eternă Patriei Române

Numele tău Patrie este scris,

Cu litere de aur, pe vecie în... ființă,

Comoară sfântă, lăsată de bravii Daci,

Pentru Templu nemuririi noastre.
De aceea Patria-i suflarea tainică,
Leagănul copilăriei, zâmbetul părinților,
Al iubirii și al speranțelor.
Patria-i mireasa din vatra străbună,
Dulcele grai strămoșesc,
Pasărea albă cu zbor semeț și frumos,
Din hotar în hotare, văpaia,
Ce luminează minunat nesfârșitul din Noi.
Este clopotul divin, troița de lumină,
Cu rănila din trup și gând, nevindecate,
Rostul dar și sensul vieții românilor,
Candelă sfântă a eternității.
Patria-i mirarea unui izvor,
Cu rădăcini milenare, mereu tinere,
Este pârțicică din trupul lui Hristos,
Trecutul, prezentul și mai ales viitorul.
Frați români de pretutindeni,
Să redeschidem porțile: luminii,
Adevărului și veșnicei armonii.
Ionel Marin

3. Poetul Gheorghe A. Stroia

LIMBA NOASTRĂ

Limba noastră cea română -
Rai mergând cu noi de mână,
Munți și ape, și pământuri,
Calde zări din patru vânturi.

Și pustiu, și oază vie,
Suflet de român ce-nvie
Patria ce-n veci nu moare -
Cânt de paseri călătoare.

Iarbă grasă ce foșnește
Limba ce ne îngerește,
Crucea moșului străbun -
Ritmul inimii de-alun.

Voci de pene și condeie
Înmuiate-n curcubeie -
Foc ce scânteie ades
Glasul lumii cel ales.

Glasul dulce-al mamei mele

Îngânând povești cu Iele

Și cu zmei înaripați -

Basmul cu trei împărați.

Doina cea duios născută

Peste suflete crescută

Și-așternută jaj pieirii -

Haină albă mântuirii.

Limba cea cu turle multe

Copote de vânt s-asculte,

Peste ceru-n rugăciune -

Lumină și-nchinăciune.

Voievozi în catedrale -

Domnului cu osanale -

Ridicând pe-acest pământ

Nemurirea din cuvânt.

Limba noastră cea română -

Rai mergând cu noi de mână,

Limba noastră cea română -

Maică nouă, maică bună!

Gheorghe A. STROIA

Adjud - 31 august 2013 - de Ziua Limbii Române

Articole publicate în revista Bogdania pe 30 august 2013

1. Limba ce-o vorbim – cea mai măreață catedrală a românilor

Se spune că era odată în Sarmizegetusa un om atât de înțelept, încât putea desluși mersul vremii din bătaia vântului, lucirea stelelor și hârjoneala norilor, că pricepea șoaptele vieții din ciripitul păsărelelor, din parfumul florilor și din dulcele freamăt al apelor și că fără greș își cunoștea semenii din gândurile de-abia încolțite în cugetele acestora.

Iar faima-i peste mări și țări nu era întrecută decât de bunătatea inimii lui și de extrema simplitate a vieții lui de zi cu zi. Căci din bordeiul său doar cu un prici, o masă șubredă și un cuptor cam într-o rână, nimeni nu pleca cu traista goală, ci ploaia caldă a înțelepciunii sale fără odihnă și fără hotar cădea peste sărac și peste bogat, peste smerit și peste îngâmfat, tot astfel cum soarele se dăruiește și celor buni și celor răi...

Și iată că într-o zi înțeleptul este vizitat de un înger. Pesemne că faima lui ajunsese până la ceruri, iar Dumnezeu era tare curios să știe în ce ape se scaldă acest fără pereche muritor, care – iată – zi de zi și ceas de ceas ciupește din slava ce doar Lui I se cuvine.

Iar îngerul, după ce dădu o raită prin această localitate la fel de proaspătă și curată ca izvoarele din jur, ajunse de îndată la ușa larg deschisă ziua și noaptea a bordeiului, intră, privi simplitatea tulburător îngreunată de aromele smocurilor de flori proaspete și uscate și-l întrebă de-a dreptul pe înțelept: „Este adevărat că poți citi și înțelege toate acele semne care constituie o taină de nepătruns pentru ceilalți muritori?” „Cu voia Domnului, așa este”, răspunse el cu umilință. „Dar poți tu ști chiar negânditul și inexistentul?” l-a întrebat din nou îngerul. Și înțeleptul i-a răspuns: „Așa ceva este cu puțință doar la Atoatefăcător. Căci El este dumnezeirea cu esențialitatea ei *in actu*, adică acea forță fără egal animată de voință și iubire, prin care neființa devine ființă, plinul ia locul golului, armonia alungă pentru totdeauna haosul și negânditul îmbracă veșmintele gânditului. Și tot cu voia Marelui Arhitect, unii dintre muritori cunosc harul îndumnezeirii, acea stare de inspirație și revelație care *in potentia* se cheamă o perpetuă năzuință înspre perfecțiunea divină și a cărei dulceață poate fi savurată doar de sufletele ce-și toarnă nectarul credinței în cupele cuvintelor smulse din inimi, pe care mai apoi fără cusur le rânduiesc, precum scrierile de preț dintr-o bibliotecă, în rugăciuni și planuri cumiști de viitor. Îndumnezeirea este statornic ascendentă, iar dumnezeirea, întrucât este însăși desăvârșirea și înaltul-înalturilor, își arată bunăvoința față de creațiune, în mod deosebit față de om, prin picăturile de eternitate care sunt aduse pe Pământ de ploaia fără istov a efemerității...”

Mulțumit de cele aflate, Domnul a lungit zilele înțeleptului atât de mult, încât el, după retragerea dintre oameni într-o peșteră din munți, a putut să-i încredințeze pe semenii de iminenta coborâre pe Pământ a Mântuitorului, iar pe poporul din care făcea parte l-a binecuvântat cu nesecate bogății materiale și spirituale, de a devenit la acea vreme înaintemergător între popoarele lumii, admirat de unii, invidiat de alții, piatră de încercare pentru grosul istoricilor din zilele noastre.

...Iar noi, locuitorii de azi ai acestei guri de rai, suntem nu numai beneficiarii unei istorii mustind de inestimabile contribuții la edificarea culturii și civilizației universale (ex.

venerabilele *Tăblițe de la Tărtăria*, cu mult mai vechi decât toate scrierile cunoscute până în clipa de față), ci și a limbii pe care o vorbim – cea mai măreață catedrală spirituală a românilor din totdeauna și de pretutindeni, smulsă cu forcepsul geniului colectiv din pânțele veșniciei, în care au oficiat atâția preoți curați ai acestui neam, unii (bunăoara așa ca Eminescu) până la sacrificiul suprem!

Căci limba fiecărui popor este deodată leagănul și hrana mereu vie a gândirii sale (gândirea este cu putință în și prin cuvinte), precum și regalul vehicul de comunicare cu ceilalți, altfel spus de interacțiune cu divinitatea și cu semenii.

Cu atât mai mult în cazul românilor, care prin graiul lor străbun au fost întâii cuceritori mesianici ai Romei antice devenită imperială și care în vremurile de cumpănă ce au urmat pentru ei și provinciile locuite de ei, au făcut din limbă maica acestor locuri bântuite de nenumărate urgii și suferințe, dar și de curajul răbdării și al speranței de mai bine.

Iar ea, ca o adevărată mamă grijulie și iubitoare, i-a strâns și continuă să-i strângă în brațe pe toți vorbitorii graiului românesc, chiar și pe aceia care o necinstesc prin manelizare și nevrednice împrumuturi din alte limbi, pentru că brațele ei sunt mai duioase ca tradițiile, mai mătăsoase ca apele îmbelșugate ale Dunării și mai viguroase ca piatra caldă a Carpaților.

Tocmai de-aceea, călăuziți fără greș de maica limbă pe drumurile întortocheate ale destinului istoric, românii din trecut și-au croit tainice poteci peste munți și ape spre inima și simțirea fraților din celelalte provincii, contribuind din plin în acest chip la admirabila unitate a limbii lor, o limbă care și-a mărit farmecul prin dulceața subdialectelor, și punând în evidență ceea ce constituie adevăratul miracol al acestui popor, după cum ne înștiințează distinsul cărturar Neagu Djuvara în a sa *O scurtă istorie a românilor* (pag. 116): Dacă mai toate celelalte state europene s-au constituit pe baza unei istorii comune, România este „singura țară mare din Europa a cărei *unitate e exclusiv întemeiată pe limbă* (de altfel, pe vremuri chiar cuvântul limbă era sinonim cu neam sau popor)”!

George PETROVAI

2. Păstrătorii limbii românești

Sper ca acest scenariu să rămână doar un coșmar creat de îngrijorarea și tristețea mea. Realitatea este cu totul alta. Toți artiștii talentați, toți oamenii de cultură adevărați din țara asta iubesc limba română, o vorbesc corect, fără barbarisme și o apără când snobii o stâlcesc cu străinismele lor. Apoi, „ofițerii de gardă” ai limbii noastre, toți învățătorii, profesorii, în special cei de limba română, se străduiesc în anonimatul lor modest, să-i învețe pe copiii și tinerii țării dragostea și respectul față de limba strămoșilor.

Și mai trebuie să fim liniștiți cu privire la viitorul limbii române, întrucât toți românii își iubesc limba, pentru că au învățat-o de la mamele lor.

Să nu uităm cât de mult s-au străduit și înaintașii noștri ca s-o apere și să o păstreze intactă. Să ținem minte mereu versurile lui George Coșbuc: „Astăzi stăm și noi la pândă/Graiul vechi să-l apărăm/Dar pe-ascuns dușmanii cată/Să ni-l fure să ni-l vândă/Dacă-n vreme tulburată/Nu ne-am dat noi graiul țării/Azi în ziua deșteptării/Cum să-l dăm?”

Să luăm aminte și la cuvintele istoricului Nicolae Iorga: „Acest grai românesc... s-a dovedit în stare să îmbrace orice idee, cât de înaltă, și orice sentiment, cât de fin, sub foarte multe

raporturi și, mai ales, sub acela al varietății și al unei armonii de o esență cu desăvârșire subtilă”.

Îată deci, suficiente motive să cred că limba română va fi nemuritoare, cu toate barbarismele care o lovesc neîncetat. Ea va rămâne veșnic pentru noi, ca... „un fagure de miere” și ca „un șirag de piatră rară/risipită pe câmpie”. Mult e dulce și frumoasă!..

Galați, ian.- febr. 2010

Post-scriptum, scris în luna martie 2013

Acum câteva zile am aflat o știre senzațională: într-un interviu acordat postului TVR-Cluj, MICEAL LEDWITH, fost consilier al papei Ioan Paul al II-lea, fost decan al Sf. Petru Dioscesean College din Wexford, a făcut o declarație șocantă:

„Chiar dacă se știe că latina este limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română sau precursora sa vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers.

Cu alte cuvinte, **NU LIMBA ROMÂNĂ ESTE O LIMBĂ LATINĂ**, ci mai degrabă, **LIMBA LATINĂ ESTE O LIMBĂ ROMÂNEASCĂ**.(sublinierea autorului)

Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale-limba latină”.

În vol. „Spiritul dacic renaște”, scriitorul Daniel Roxin comentează:

„Ce știu cei de la Vatican și noi nu știm? Ce documente secrete se ascund în buncărele Vaticanului?

S-ar putea răsturna multe dintre lucrurile pe care le știm despre istoria umanității, dacă acestea ar fi făcute publice. Din ce în ce mai multe dovezi ne arată că spațiul carpato-danubian-pontic este Vatra Vechii Europe.”

Las deoparte potopul de mirări și întrebări care m-au chinat în acest eseu. Vreau să fiu calm și să gândesc lucid. Cred că venerabilul „fost consilier al papei al II-lea” nu ne-a mințit. Ce interes ar fi avut? Oarece daruri din partea celor de la TVR-Cluj? Sau vreo răzbunare pe cei de la Vatican, de unde a plecat? Să fim serioși! Cu așa ceva nu se glumește. Cred că a sosit momentul să cerem Vaticanului, bineînțeles, pe cale diplomatică și nu cu proteste stradale absurde, să permită unei comisii formată din specialiști români, care să studieze acele documente la care s-a referit înaltul fost demnitar papal, Miceal Ledwith. Să fie date publicității acele documente, fără modificări, ștersături sau adăugiri. Atunci aș ierta toată această mârșăvie milenară a Sfintei Biserici Catolice, lăsându-l pe Bunul Dumnezeu să-i judece fapta.

Dacă autoritățile române se vor face că plouă și vor tăcea ca mortu-n păpușoi, cum fac de obicei cu astfel de probleme delicate, abia atunci să protestăm în stradă, dar nu împotriva Vaticanului. Acolo trebuie să meargă cei mai competenți diplomați ai României și cei mai pătimiși iubitori ai Limbii Române.

Până atunci, îmi voi pune mirările și întrebările mele agitate, de pază la poarta Cetății Limbii Române. Și vă invit și pe dumneavoastră, stimați cititori, să strigați deșteptarea la mirările și întrebările domniilor voastre. Nu că ar pieri Limba Română. Ci să se liniștească și sufletul ei.

Năstase Marin

3. Cultura-flacăra nestinsă a neamului

Este cultura indispensabilă vieții umane? De fapt cine suntem și de unde am apărut? Suntem cea mai frumoasă zămislire a Creatorului? Încotro ne îndreptăm? La acestea și multe alte întrebări trebuie să căutăm răspunsuri ca adevărul să iasă la suprafață. Suntem noi recunoscători pentru darurile primite și oferim la rândul nostru, părțile, din acestea? Am învățat Noi să trăim în dragoste, armonie, echilibru? Cu siguranță numai dragostea de dreptate și de oameni ne poate îmbrăca în lumina tămăduitoare. Am ajuns să trăim vremuri negre ce adâncesc plânsul lumii. Disperarea se citește pe obrazul trist al oamenilor.

Decăderea morală a atras după ea o serie de crize, dar cea mai gravă, cred eu, este a sufletului aflat în continuă derivă și tulburat de expansiunea prostului gust, a răutății, a lăcomiei și ignoranței. Se aruncă cu noroi în spiritul și identitatea umană. Nu este încurajată cinstea, valoarea, competența. Încotro ne îndreptăm? Avem nevoie de un comportament civilizată, atitudini și opinii diferite dar respectând legile, să oferim un climat normal și demn de trai. NU trebuie să furăm sau să ne vindem visele, șansa de a trăi frumos și bine în propria ogradă. Este impresionantă cultura română primită ca moștenire. Globalizarea nu presupune reducerea, dispariția specificului cultural al unei națiuni ci integrarea într-un sistem riguros de valori umane, respectând libertatea de exprimare și tradițiile strămoșești. Cultura înseamnă comunicare, apropiere, un mod plăcut de respect și înțelegere, înfrumusețează și dă strălucire sufletului omenesc. Cultura scrisă „rug veșnic aprins” zămislește și transmite prin flacăra nestinsă a cuvintelor, memoria veacurilor și a netimpului. Cuvântul nemurire este cel care ne reprezintă cel mai bine. Prin jertfă și dăruire putem dovedi că suntem chemați să continuăm drumul de glorie, drum sacru al tainicei României. Omul este vremelnic dar țara rămâne nemuritoare prin fii și fiicele ei. Cultura și credința adevărată vor salva și înălța neamul omenesc. Cultura nu poate fi ori rămâne anonimă, ea trebuie să devină majoră și să influențeze pozitiv mentalitatea și modul de viață al semenilor noștri, să ne ajute să devenim mai buni, mai înțelepți și fericiți, trebuie să contribuie mai mult la renașterea spirituală, la promovarea frumosului din gândire, din sentimente, din viața cotidiană. Ilustrul cărturar Artur Silvestri ne îndemna „să rămânem credincioși ființei spirituale românești și să ne menținem identitatea în fața tendinței globaliste și ateiste a lumii”. Semănând iubirea vom culege roadele iubirii. Să redevenim generoși, entuziaști, harnici, luminoși, minunați oameni, prieteni ai României și ai lumii. Respectând marii titani ai culturii strămoșești și universale, ne purificăm și înălțăm și ne putem bucura de frumusețea inegalabilă a vieții.

Ionel Marin

4. SUNT O VERIGĂ ÎN LANȚUL NEAMULUI MEU...

Am apărut pe lume, în vijelie, cu un computer invizibil
 Ce a lucrat, ca să mă programeze spre perfecționare.
 Aceasta, însa, există doar în idealul meu plauzibil,
 Ce-așteaptă, ca-n orice clipă, să se producă minunea cea mare!

O taină a apărut în viața mea, când am văzut Ideea,
 Intr-o noapte cu luna și stele, cu luceafărul de seară...
 Atunci, am înțeles că viața este doar o primăvară,
 Un timp în care sufletul se formează, ca să treacă și Puntea...

Dincolo de Punte, în lumea eternului, fiind cu Dumnezeu,
 Este locul fericit, unde dorește să fie și sufletul meu!
 Este un gând și-o idee divină, un ideal minunat,
 De care și neamul meu aş dori să fie îmbrățișat...

Am coborât de pe muntele regisirii cu infinitul,
 Unde-am văzut Ideea, lăsându-mi gândul, călătorul,
 Ca norul ce plutește în voie, să se regăsească
 În vântul ce-adie ușor și-n frunza lăsată să crească...

Si florile, curcubeul culorilor, sunt imaginea depărtărilor,
 Unde-i țara mea, cu plaiurile miorițelor și a doinelor,
 La care revin și le port în suflet printre străini,
 Ca să nu uit de toți frații de neam și de sânge români...

Picioarele mele nu pot, acum, părăsi bucata de glie,
 Pe care plutesc între oceane de-o bună bucată de vreme,
 Dar gândul meu simte pământ românesc sub picioare
 Si boabe de grâu; și porumb, ca solie spre soare!

Parcă-s aievea în țara împânzită de Munții Carpați,
 De râuri și lacuri, în care am surori și frați...
 Și simt bucuria că legătura cu glia străbună,
 Udată de muncă-n sudoare e vie și-i o arvună...

Sunt și eu, alături cu frații de neam și de sânge,
 Ca un bob de nisip lângă marea ce se agită și plânge...
 Sunt o verigă în lanțul unui popor care are răbdare
 Și-așteaptă cu speranță Sărbătoarea cea mare!...

Și-s fericit că-s mântuit și n-am trăit în zădar,
 Căci am dus înainte credința poporului meu
 Ce-o las moștenire nepieritoare-n veriga de neam ca și har,
 În așteptarea vieții minunate și sfinte, cu Dumnezeu!...

Prof. Dumitru Buhai